

A Magyar médiában a mozgáskorlátozottakról közölt információk tallózása

MÉDIA HÍREK

Felháborodtak a mozgássérültek Tarlós kijelentésén, nyílt levelet írtak neki

Aki nemrég elmagyarázta, miért nem akadály mentesítik az M3-as állomásait.

A mozgássérült embereket képviselő Mozgáskorlátozottak Egyesületeinek Országos Szövetsége (MEOSZ) megdöbbenet Tarlós István főpolgármester július 27-i sajtótájékoztatóján tett sértő és kirekesztő kijelentésén, amivel azt indokolta, miért nem akadály mentesítik az M3-as metró valamennyi állomását.

A MEOSZ nyílt levélben reagált a főpolgármester által elhangzottakra, és szólította fel bocsánatkérésre.

A levélben azt írják,

„a súlyosan mozgássérült emberek igen megdöbbentek a július 27-i sajtótájékoztatóján tett kijelentésén, miszerint azért nem akadálymentesítik az M3-as metró valamennyi állomását, mert „... 45 évig nem volt akadálymentes. Minden együttérzésem a mozgássérülteké, de az ő utasszámuk ezrelékben sem fejezhető ki.”

Az Ön mondatai sértőek és kirekesztőek! 2017-ben egy európai főváros vezetője szájából sem közszereplőként, de még magánemberként sem hangozhat el olyan kijelentés, amellyel arra utal, hogy a mozgáskorlátozott emberek csak másodrendű állampolgárai hazánkban. Azért nem számítanak, mert 45 évig sem utaztak metróra, legfeljebb ezután se fognak. A metró Budapest egyik meghatározó közlekedési eszköze, azért építették, hogy gyorsítsa a közlekedést: rövid idő alatt jussanak el az emberek munkába, iskolába, orvoshoz vagy éppen szórakozni, művelődni. De a metró nemcsak a fővárosiaké, hanem minden magyaré, ezt választják a Budapestre utazók, ha tehetik, sőt, a külföldi turisták is. Éppen ezért Ön ne döntsön a mozgásukban akadályozott emberek élete felett, ne határozza meg, mivel utazzanak és mivel ne! Az ilyen diszkriminatív szemléletet elítéljük! Az sem érv az akadálymentesítés elmaradására, hogy a metróra oly kevés mozgássérült ember veszi igénybe, számuk ezrelékben sem fejezhető ki. A súlyosan mozgássérült emberek utaznának nagy tömegben is – a WHO adatai szerint minden tizedik ember fogyatékoságban érintett, az idős emberekkel és a babakocsival közlekedő édesanyákkal együtt pedig már meghaladják a 15, ha nem a 20 százalékot –, csak épp nem jutnak le az állomásokra, legfeljebb bukfenecézve, ám azt nem szeretnék. Önt azért választották meg főpolgármesternek, hogy megoldja többek között a közlekedési gondokat. Lehet, hogy nem túl egyszerű a metró akadálymentesítésének kivitelezése, de dolgoznak Magyarországon nagy tudású rehabilitációs mérnökök, tapasztalati

szakértők, meg kell őket kérdezni! Számtalan jó példa található a világban, mindenütt meg tudják oldani, csak nálunk nem?

Majd így folytatták:

Tisztelt Főpolgármester Úr!

A metróközlekedés hozzáférhetővé tétele nem jó cselekedet, nem kegy vagy szívesség, hanem kötelezettség. A magyar állam önként vállalta, amikor ratifikálta a Fogyatékossgal élő személyek jogairól szóló ENSZ-egyezményt. Nincs tehát kibúvó! Az Ön szűk látókörű politikája, kirekesztő kijelentése viszont rossz gondolatokat ültet el a társadalom fejében. Még nagyobb terheket rak a metróval közlekedni nem tudó embertársaink vállára. A több százezer magyar mozgássérült embert képviselő Mozgáskorlátozottak Egyesületeinek Országos Szövetsége (MEOSZ) elvárja, hogy támogassa az akadálymentesítést, a magyar kormánytól pedig, hogy teremtsen meg annak feltételeit! Nem tarthatunk ott 2017-ben, hogy a mozgáskorlátozott embereknek szégyellniük kelljen magukat, amiért budapestiek, amiért magyarok! Márpedig ha ilyen hangvétellű nyilatkozat lát napvilágot egy felelős vezető szájából büntetlenül, akkor bizony szégyelljük magukat. A MEOSZ elvárja tehát, hogy a diszkriminatív kijelentése miatt kérjen azonnal nyilvánosan bocsánatot az érintettektől!

forrás: <http://24.hu/belfold/2017/08/02/felhaborodtak-a-mozgasserultek-tarlos-kijelentesen-nyilt-levelet-irtak-neki/amp/>

Nyugdíjas munkavállalók

Július elsejével léptek életbe azok a szabályok, amelyek meghatározzák a nyugdíjas szervezetek létrehozásának feltételeit. Ezek a munkaerőpiacon még aktív, idősebb korosztály számára teremti meg a lehetőségét annak, hogy kedvezőbb feltételekkel munkát vállaljanak.

A vasi nyugdíjas szövetség vezetése már dolgozik annak a szervezetnek a megalapításán, amely a vasi nyugdíjasok számára biztosít lehetőséget az eddiginél kedvezőbb munkavállalásra.

Dancs István elnök, Vas Megye és Szombathely Nyugdíjas Szövetsége

„Igyekszünk megoldást találni arra, hogy január elseje után, amikor életbe lépnek azok a kedvezmények, ami után a nyugdíjasnak érdemes lesz dolgozni, arra már olyan állapotba kerüljön a megalakítandó közhasznú nyugdíjas szövetekezet, hogy indulni tudjon.”

A nyugdíjas szervezetek jórészt munkaközvetítéssel foglalkoznak majd, amelyből mind a munkavállalók, mind pedig a munkáltatók jól profitálhatnak.

Németh István elnökségi tag, Vas Megye és Szombathely Nyugdíjas Szövetsége

„A szervezet van szerződésben azokkal a munkáltatókkal, a megbízókkal, akik igénylik a munkavállalást, igénylik azt a munkatapasztalatot, azt a szakértelmet, amelyet az aktív korú állomány rendelkezésre tud bocsátani. „

Jelenleg a szervezet alapszabályának a kidolgozása zajlik. Ebben részt vesz Hajdu Endre is,

aki rokkant nyugdíjasként tizenöt évig dolgozott, de a jövedelmének több mint fele elment adóra, és járulékra.

Hajdu Endre

„Most azt várom a törvényalkotótól, ettől az új szabályozótól, hogy sokkal jobb, kedvezőbb munkavállalás mellett lehet pénzhez jutni, azért is veszek részt ebben a munkában, ha nekem is szerencsém lesz, és akkor meg több lehetőség ahhoz, hogy egy kicsit jobban próbáljak olyat találni, amiért abbahagytam, most megéri újra munkát vállalni.”

A vasi nyugdíjas szövetkezet várhatóan 2018. január elsejével kezdi meg a munkáját, új lehetőségeket kínálva ezzel a nyugdíjkorhatárt elért, de még dolgozni kívánó személyek munkavállalásához.

forrás: <http://www.tvszombathely.hu/hirek/nyugdijas-munkavallalok-20170802>

Varga Péter Pál: A várólista rokkantakat "gyárt"

A műtéti várólista egyenlő a rokkantgyártással -- mondta az Országos Gerincgyógyászati Központ főigazgató főorvosa az InfoRádió Aréna című műsorában, Varga Péter Pál szerint a kormány felismerte a várólisták csökkentésének fontosságát, de amit erre a célra költ, azt inkább be kellene építenie az intézmények költségvetésébe.

A műtéti várólisták azért alakultak ki, mert a finanszírozás korlátozott volt - fogalmazott a műsorban Varga Péter Pál.

„Ha 150 műtetre lenne szükség egy évben Magyarországon, de csak 100-at fizet a biztosító, akkor az 50 ott marad deficitnek és egy idő után éveket kell várni.”

Márpedig a gerincbetegségek igen fájdalmasak, ezért *ha valakinek éveket kell várni a műtétjére, akkor nagyon sokat fog szenvedni, ráadásul rokkant lesz, ami többbe kerül a társadalomnak, mint az operáció - üzenté a főorvos a döntéshozóknak.*

„A gerincsebészetben az egyik legfontosabb műtéti javallat a fájdalom.

Ha a fájdalmakkal küszködő embert várakozásra ítélik, miközben regiment gyógyszert szed, beleőrül. Tragédiákat látunk nap mint nap. Várólistát csinálni, a rokkantgyártással egyenlő.”

Ezért tartja fontosnak Varga Péter Pál, hogy a kormány felismerte a műtéti várólisták csökkentésének fontosságát, és idén például hárommilliárd forintot ad erre a célra. Ennek köszönhetően a gerincműtétekre ma már nem öt évet, hanem kilenc hónapot kell várni, amit az év végére tovább mérsékelnek.

„Biztos, hogy hat hónap körülre tudjuk konszolidálni a gerincgyógyászati várólistákat, ami egy nagyon jó európai színvonalat jelent.”

A várólista azonban újra hosszú lesz, ha a csökkentésre fordított pénzt nem építik be az intézmények költségvetésébe - mondta Varga Péter Pál.

Ki tudja, hány kórház kell?

Az Országos Gerincgyógyászati Központ főigazgató főorvosa a háziorvosi rendszert fejlesztené állami forrásból, hogy rövidítse a betegutakat.

„A háziorvosokat folyamatosan tesztelném, hallgatnám a véleményüket. Milyen lehetőségei vannak a háziorvosoknak a minőségi gyógyításra? Az állam dolga lenne a forrásellátás, hogy ne kelljen innen-onnan hazalapátolni a pénzt a vállalkozásba, hanem azt megcsinálni, hogy az állam strukturáltan fizesse azt a pénzt, amiből ezt a magas szintű tevékenységet el lehet végezni.”

Amennyiben a háziorvosok a jelenleginél több beteget gyógyítanak meg a saját rendelőjükben, akkor valószínűleg kevesebb kórházra lenne szükség, de nem is ez a kérdés, hanem az, hogy hol kellene megszüntetni intézményt - tette hozzá a főorvos.

„Ma Magyarországon senki nem tudja megmondani, mennyi kórház kell.

A valós ellátási igényeket nem ismerjük, mert ez egy sok tényezővel torzított szituáció. Többek között a betegutak analízise és a különböző orvosszakmák által kidolgozott protokollok következetes használata mutatná meg, hogy hány fekvőbeteg-ellátóra van szükség egy adott régióban. Ebben a pillanatban kényszerűségből tartjuk a nagy kórházakat. Sokan vitatkoznak, hogy ezt vagy azt a kórházat be kell zárni. Ki tudja azt megmondani?” Az orvos biztosan nem, mert ő ellenérdekel a felülvizsgálatban - folytatta varga Péter Pál.

A racionalizálás az állam feladata lenne, és az ellátórendszer adatainak, lehetőleg politikamentes, elemzése alapján kellene elvégeznie - mondta Az Országos Gerincgyógyászati Központ főigazgató főorvosa az InfoRádió Aréna című műsorában.

forrás: http://inforadio.hu/belfold/2017/08/02/varga_peter_pal_a_varolista_rokkantakat_gyart/

Ha többen álmodnak, az már a valóság kezdete

Egy olyan színes, tiritarka kapun csöngetünk be, amely egy még színesebb tiritarkább világot takar. Mármost nem átvitt értelemben, hanem tényleg. Színes játékok, tarka padok, játékos kerti díszek. Az elvarázsolt hangulatra csak ráérősít a hatalmas, házfalon díszelgő festmény, amely a Flow címet kapta: egy színes kövekből, csempedarabokból mozaikszerűen kirakott illetve megfestett alkotásról van szó. A képen egy víz alatti jelenet tárul elénk, amelyben egy hatalmas, élénkpiros szívű mosolygós alak úszik mindenféle színes tengeri élőlény között. Feldobja az embert a látvány. Rádásul a szomszédos telekről egy csapatnyi bárány néz ránk egy macska társaságában, a másik telken pedig egy annyira barátságos kutya, hogy még a átjárást is pontosan tudja a kertek között - láthatóan zavartalanul jár-kel. Szelíden fújdogál a szellő, mi pedig egy fának támaszkodva beszélgetünk a Fogd a Kezem Alapítvány napközije mögött, a padoknál. Házigazdánk Szvacsekné Jahn Margit, vagyis ahogyan a legtöbben ismerik: Gitta. A szó legmélyebb értelmében a házigazdánk: nem csak az itt működő, sérülteket befogadó otthon alapítója, de ő a szomszéd is - ezért nem ismeri a telekhatárokat az előbb említett kutya sem.

Bár az élet hozta úgy, hogy végül itt kaptak telket, mondhatni szükséges kényszer volt, azért fontos az, hogy ne legyen összefonódás. Pontosabban fontos lenne. Gitta élete ugyanis a fogyatékosokat vagy - ahogyan a kollégáival hívják őket - fiatalokat gondozó intézmény. Volt ennek előnye is és hátránya is - ahogyan szinte mindennek az életben. Egyrészt a mélyen szívben gyökerező szenvedélyes elhivatottságnak köszönhetően rengeteg pályára került életút, egy referenciaszerűen működő intézmény és sokak számára erős és reményt adó jövőkép, másfelől azonban megsínylette ezt a hivatást adó háttér, vagyis a család. El kellett fogadni és meg kellett érteni, hogy ami a szomszédban történik az nem egyszerűen csak munkahely, nem egy projekt, hanem egy élet munkája, nyugodtan mondhatni azt, hogy egy életmű. És ez így van immár 26 éve.

Fotó: Pályi Zsófia

Különleges szellemiség

Bár az összefonódás feloldása már évekkel ezelőtt megkezdődött. Az intézmények, vagyis a lakóotthon és a nappali foglalkoztató létezése a tét, hiszen nem függhetnek egyetlen embertől.

Gitta pedig jövőre nyugdíjba vonul. Legalábbis most ezt mondja - de igazából kevesen hiszik el neki, hogy ezt képes valóban meglépni. Ő azonban úgy véli, hogy életének egyik fontos lépése volt az, hogy szembesítette magát azzal, hogy az intézmény fejlődése ne tőle függjön.

A fejlődés egyik biztos jele Török Bettina személye, aki intézményvezetőként és több divízió vezetőjeként gyakorlatilag Gitta utódja. "Azt látom, hogy nagyon sok civil vezető kolléga panaszkodik arról, hogy nem tudja kinek átadni a munkáját és csak húzza az időt. Én azt gondolom, hogy talán még időben gondoskodtam erről. Át kell adnom a feladataimat a fiataloknak. Ezzel is szembesülnöm kellett" - mondja Gitta.

Egyelőre azonban tényleg nehezen elképzelhető, hogy a kormányrúd átadása valóban megtörténhet. Még csak nem is feltétlenül Gitta elhatározása, hanem sokkal inkább a többiek miatt. Ugyanis az otthon működésének egyik biztosítéka Gitta személye, szellemisége, ez pontosan látszódik és tükröződik a munkatársai tiszteletében - már-már rajongásnak tűnő szeretetében. Kétségtelen: Gitta nem csak az általa alapított intézmény, de egyben a szociális szakma egyik kiemelkedő alakja.

Igaz, hatvan fölött jár már, mégis fűti a tettvágy - akkor is, ha szavaival próbál mászt sugallni. Folyamatosan fejlődik, tanul. Néhány éve még zavartan nézett körbe, amikor az intézmény hozzáadott értékéről kérdezték, ma pedig már bátran prezentál a különböző befektetők előtt. A fejlődés jeleit láthatjuk az élénk színű irodája falain is: szinte a talajtól a plafonig jegyzetektől telt cetlik, táblázatoktól duzzadó papírok, nyilak, gondolatjelek, piktogramok és grafikonok sorakoznak egymás mellett vagy alatt, egy első látásra bonyolultnak tűnő mátrixot alkotva. Így készül a módszertan, amely a tervek szerint referencia és mankó lehet a

fogyatékos ellátásban dolgozók számára. Ennek a jele az is, hogy az intézményt divíziókra osztották fel - mindegyiknek megvan a maga felelőse. Na, de hogyan jutottak el ide?

Nagyjából öt évvel ezelőtt feltették neki a kérdést, hogy mondjon három dolgot, amelyben több vagy másabb az ő alapítványa, mint a többi. "Boldogan elkezdtem sorolni, hogy mi partnerként viselkedünk. Visszakérdeztek, hogy miért a többiek nem? Aztán mondtam, hogy mi emberközpontúak vagyunk. Erre jött a kérdés, hogy a többi száz nem az? A harmadikat már inkább nem is említettem. Megértettem, hogy mire kíváncsiak és megértettem azt, hogy az egyediség az ennél valóban több. A kérdés ugyanis valójában az, hogy mit tudunk hozzáadni a jó átlaghoz."

Hamarosan azonban megfogalmazódott a megfelelő válasz. Így például az, hogyha valamiben különlegeseek ők, akkor az a sérült emberek tehetséggondozása. Méghozzá nem egy zárt rendszerben, hanem kint a "zord" külvilágban, integrált körülmények között. "Úgy gondolom, hogy mi az átlagnál jóval inkább aktivizáljuk a fiatalokat, annak ellenére is, hogy egy közepsúlyos értelmi sérültnél azért tudható, hogy ő nagy valószínűséggel szegregált körülmények között fogja leélni az életét. Mi igenis támogatjuk az önállósági törekvéseikben a fiataljainkat és úgy gondolom, hogy jól állunk ezzel" - magyarázza Gitta.

Felfedezik saját képességeiket

Ennek egyik alapja az, hogy a munkatársaival alárendelt viszonyba helyezik magukat az otthon lakóival szemben. Ez azt jelenti, hogy a sérültek a legelsők ebben a rendszerben. Ezért hozták létre az ún. Speciál Fórumot is, amely a partneri viszony egyik látványos eleme. A cél az, hogy olyan információ és tudás birtokába jussanak a fiatalok, amelyek segítségével felfedezhetik és megérezhetik a saját képességeiket. Legyenek vágyaik és legyenek álmaik és igenis döntsenek a maguk sorsáról. Az életüket érintő változásokról nem csak informálják az ellátottakat, de vétőjogot is adnak nekik. Mindemellett még komolyan foglalkoztatják is őket. Olyan projekteket igyekeznek tető alá hozni, amelyek valódi piaci értéket teremthetnek, vagyis bevételre tehetnek szert. Tárgyalnak is nagyobb cégekkel, akiknek besegíthetnének. Ez a fajta közgazdasági szemlélet már jó ideje Gitta sajátjává vált. Ennek megfelelően a fiatalok különböző műhelyekben dolgoznak - természetesen minden műhelynek van egy-egy segítője, vagyis egy szociális, vagy pedagógiai irányultságú szakembere. A különböző műhelyek pedig csapatokként működnek: választanak maguk közül egy-egy képviselőt, aki viszonylag jól tud kommunikálni, aki segíti a megfelelő információáramlást.

Fotó: Pályi Zsófia

A képviselő segítségével napi és heti értékelések keretein belül összegzik azt, hogy mire van szüksége a műhelyeknek. Van, amelyik kirándulni szeretett volna, volt, ahol más merült fel. Mindenkinek megvannak a saját vágyai és céljai. A feladat mindegyik műhely számára adott: tegyenek olyan javaslatot, amely az intézményen belüli életre vonatkozik, egy másikat pedig az intézményen kívülre. Élnek is ezekkel a lehetőségekkel. Felszínre kerül ilyenkor sok olyan probléma is, amelyekre aztán közösen próbálnak megoldást találni. "Ezek mentén látszik az is, hogy tavasszal például fölerősödnek a férfi-női kapcsolatok. Ilyenkor megvitatjuk, hogy ezek hogyan zajlanak le, tanácsot adunk, segítünk." Aztán a következő héten a műhelyek képviselői a hetet indító, ráhangoló beszélgetésekben szépen visszacsatolják ezeket a javaslatokat a társaiknak. Ők ugyanis olyan fiatalok, akik önállóan élnek, önállóan közlekednek és lehetőségük van arra is, hogy figyelemmel kísérjék a társaik mindennapi életét. Ez tehát a Speciál Fórum.

A rendszer része a havi rendszerességű házi konferencia is, amely a fiatalok beszámolóiról szól. Ekkor a segítő munkatársak abban is közreműködnek, hogy a havi problémákat igyekezzenek együttműködve feldolgozni. A lényeg az, hogy minél önállóbb gondolkodásra neveljék a fiatalokat.

Pályi Zsófia

Fotó:

Van azonban egy, a külvilág számára még látványosabb projekt, egy régi álmom: az Ability Café. Az ötlet abból indult, hogy a korábbi elképzelések nem hozták meg a remélt nyitást a külvilág felé, pontosabban a távolság nem igazán csökkent a sérültek és az épek között, ráadásul nem is bővült ez a kör. Egy időben például megismerkedtek egy függőségéből kiszakadt, cirkuszi végzettségű fiatalemberrel, akivel közösen mozgásszínházat csináltak. "Azt szokták mondani, hogy 10 függőből 3 lesz tünetmentes, de csak egyetlen gyógyulhat ki. Azt hiszem, hogy ez a fiatalember lett az az egy. Ma már Ausztriában él az élete párjával." Bár a színház népszerű volt, mégis azt vették észre, hogy hiába van több előadás is, a közönség mindig ugyanaz. "Ez pedig nem igazi integráció. Mi ugyanis azt szeretnénk volna, hogy bővüljön a kör, viszont nehéz áttörni a korlátokat. Pénz nélkül pedig különösen."

Pedig már régóta egy integrációt nagy mértékben segítő projekt járt a fejében. Még a kilencvenes években találkozott Nyugat-Európában olyan vendéglátó helyekkel, ahol sérültek dolgoztak. "Nekem ez jelentette a szakma csúcsát, az integráció csúcsát. Ez azonban sokáig álmom maradt." Egészen addig, amíg megérkezett a ma már deklaráltan utódnak tekintett Török Betti. Ő hozta magával azt az idézetet is, amely szerint "ha egy ember álmodik, az álmom marad, ha viszont többen, akkor az már a valóság kezdete". Ennek megfelelően együtt kezdték el megvalósítani az álmot. Jól jött egy Répássy Balázs nevű szakember üzleti szemlélete is. Segítségével tanulták meg azt is, hogy képesek legyenek összeszedetten, röviden és tömören elmondani, hogy egy-egy ötletük miért jó a másik félnek is - magyarul: miért áldozzon pénzt, neki miért éri meg.

Fotó: Pályi Zsófia

Később egy kávéházi tulajdonossal beszélve már jól átgondoltan tudta kijelenteni, hogy az együttműködés eredményeként 15-20 százalékkal több bevételre tehet szert. Ezzel jó jár ő is, de Gittáék is, hiszen a fiatalok egy egyszerű, mindennapi helyen dolgozhatnak, ott, ahol a társadalom többi tagja is múlhatja az idejét, eszik-iszik-szórakozik. A kávéházi tulaj beleállt a sztoriba, a bevétele pedig valóban emelkedett, több száz új vendég kereste fel a helyet - sőt, a közösségi médiában is ugrásszerűen emelkedett a népszerűsége és ismertsége. Arról nem beszélve, hogy milyen sokat segített és segít a mai napig ez a projekt a fiataloknak: "az emberek egóját, a nagy ént az határozza meg, hogy mit tartanak róluk. Ez a pozitív élmény és visszacsatolás a kávéházban nagyon szépen alakította a fiatalokat is." Annyira bevált a terv, hogy egy ideje már azon gondolkodnak, hogy nyitnak egy saját kávéházi sarkot a napköziben is.

Ember és ember között nem lehet különbség

A nagy álom tehát valóra vált, pedig maga a pálya nem volt mindig nagy álom. "A családukban a gyógypedagógia elég erősen jelen volt. Apám egy jogászból lett munkaszolgálatos volt, amikor a gyógypedagógiai pályára került. Illetve hát osztották ki a régi rendszerben - ott már nem tehetett kárt. Akkor mondta az apám, hogy bárhol, bármilyen területen legyen is az ember, még ha kényszerpályán van is, az a lényeg, hogy éljen benne az, hogy legjobbra törekedjen. Ilyen szempontból jó volt az örökségem. Így kerültem én is erre a pályára." Plusz égett a bizonyítási vágy. Gitta szülei ugyanis úgy vélték, hogy ő nem egy vezető személyiség.

Fotó: Pályi Zsófia

Égett a bizonyítás vágy abban a tekintetben is, hogy megmutassa azt, hogy alapjában véve ember és ember között nem lehet különbség. Ezt tükrözi az alkalmazott módszertan is, amely szerint a fejlesztéshez szükséges munka során egyenrangú partner a szülő, a szakember és a fiatalok is. Ennél eggyel magasabb lépcsőfokot jelent az, hogy a sérültet felkészítik arra, hogy ne csak a saját, hanem mások érdekében is meg tudjon nyilvánulni és tudja azt képviselni.

Ezekből a gondolatokból formálódik a most még rengeteg jegyzet formájában létező módszertani protokoll, amely a szakma továbblépésének egyik fontos alapja lehet. A kidolgozott módszertan részletesen foglalkozik azzal, hogy mire van szüksége a sérültnek, de ugyanígy foglalkozik a szülőkkel és a segítőkkel is. Kinek milyen visszajelzésre, visszacsatolásra van szüksége ahhoz, hogy sikerélménnyel gazdagodjon a közös munka során. Néha mindenkinek kell az, hogy megveregezzék a vállát és lássa azt, hogy fejlődött. Kit hogyan lehet ösztönözni, ezek hogyan hatnak egymásra és így tovább. A módszertan kidolgozása természetesen csapatmunka. "Nagyon örülök, amikor tehetséges emberek árnyékában dolgozhatok. Mindig is az volt az álmom, hogy egy közösség tagja legyek. "

Hogy nem volt mindig könnyű ez a munka, nem vitás. De Gitta azt tanulta Balikó Zoltán bácsitól, egykori nagyszerű pécsi lelkésztől kapott egyik könyvből, hogy amikor odaállunk egy betegágy mellé, akkor két utat választhatunk: vagy együtt szenvedünk az ott fekvővel, vagy odavisszük a reményt és az örömet. Persze akadtak pillanatok, amikor nehezebb volt ezt követni, de olyankor mindig kapott valahonnan még erőt és reményt - általában a fiatalok billentették helyre a hitét.

"Volt, hogy hajnali háromkor kezdtünk el 50 főre pörköltet főzni. Közben otthon is helyt kellett állnom, ráadásul építkeztünk és még a férjem is mérgesen nézett rám. Éreztem, hogy megtaláltam a határait. Álltunk a templomban egy közös imán, előttem egy súlyos Down-sérült gyerek. Kifejezetten problémás volt, a váladékait össze-vissza kente, nehezen kommunikált, állandó gondozási-ápolási feladatot jelentett. Éppen mondjuk a miatyánkot, én az összeomlás szélén voltam, amikor ez a fiú hátranyúlt és megfogta a kezemet. Az a kézfogás elementáris erővel hatott rám. A mai napig felfoghatatlan, hogy egy olyan embertől kaptam segítséget, akiben sem a szülők, sem a környezete nem bízott már. Ez egy nagyon nagy tanulság és egy fájdalmas öröm volt."

Bár az igazi teherletétel csak később jött, amikor 10 évvel ezelőtt elment a Camino-ra. "Bár nem szoktam távol maradni, de elmagyaráztam a családomnak, hogy ezeket a nehézségeket csak úgy tudom túlélni, ha elmegyek otthonról 30 napra. Teljesen egyedül, nyelvtudás nélkül. Borzasztó erőt adott ez a túra." Nem sokkal később az egyik kollégájától megtanult futni, le is futotta a negyed maradont. „Nagyon büszke voltam. Most is szoktam futni reggelente, megtanultam relaxálni és foglalkozni magammal is."

Azt nem tagadja, hogy hatnak az otthonban megélt élmények az emberre, de arra nagyon vigyázni kell, hogy az ember ne a saját lelki üdvéért dolgozzon. Ez ugyanis szerinte elfogadhatatlan a szakmán belül. Mégis úgy látja, hogy korlátlan lehetőség van ezen a területen - annak ellenére is, hogy a szakma környezeti, társadalmi elismertsége még mindig alacsony. A legfontosabb talán mégis a szabadság. "Korlátlan lehetőségek akadnak ezen a területen. Egyszer valaki megkérdezte tőle, hogy lehetek ilyen idősén is ennyire nyitott. Ezt a fiataloknak köszönhetem. Hozzájuk ugyanis rugalmasan kell viszonyulni. Ha egy adott pillanatban a fiatal hangulata, hozzám való alkalmazkodása nem megfelelő, akkor ott, abban a pillanatban változtatni kell, hogy ne ragadjon bele a szituációban. Figyelni kell arra, hogy mindig mellettem vagy fölöttem legyen. Ez nem könnyű." Mégis úgy látja, hogy ez is egyfajta szabadság, amelynek a megélése nagyon sokat jelentett számára.

Fotó: Pályi Zsófia

És, hogy mi lesz most? "Ha netán végelszámolásra kerül a sor és hátra kell tekinteni, akkor úgy gondolom, hogy nem kell szégyellnem magamat. Természetesen voltak hibák is, én sem voltam tökéletes. Most jó érzés az, hogy már tudom azt, hogy nem vagyok egyedül, nem rajtam múlik ez az egész, ez most már egy csapatmunka lesz. Így azért sok minden a helyére került és most már el tudok menni úgy, hogy nem egy negatív élményhalmazt, egyéb nehézséget viszek magammal, hanem valóban fölkészülhetek a későbbiekre. Nem lesz könnyű, biztos, hogy kihívást jelent majd. El is terveztem, hogy hova kell elutazni a világ elől."

A Józsolgálat-díjról és a 2017-es díjazottakról [ide kattintva](#) olvashat még.

forrás: <http://www.origo.hu/itthon/20170725-joszolgalat-dij-fogd-a-kezem-alapitvany-dijazott.html>

Intenzív komplex terápiás táborok

A Magyar Lovasterápia Szövetség idén nyáron is táborokat szervezett a Nemzetközi Gyermekmentő Szolgálat fóti Lovasterápiás Központjában.

A MOL Gyermekgyógyító program által támogatott táborokban négy hét alatt összesen 54, különböző típusú sérüléssel élő gyermek vett részt. A 3 és 18 év közötti gyerekek között volt tanulásban akadályozott, autizmussal élő, értelmileg akadályozott, hiperaktív, szorongó, mozgássérült, halmozottan sérült, hallássérült, valamint pszichés problémákkal küzdő gyermek.

Az első tábor június 26. és 30. között került megrendezésre, mottója: „Szenzoros integráció és lovasterápia – Szenzoros integráció és népi játékok” volt.

A tábor célja a gyermekek szenzoros integrációjának fejlesztése a lovasterápia, a lovaglás, a lóval való foglalkozás volt, népi játékok segítségével, természetes környezetben, játékos, élvezetes formában. A táborba meghívott külsős terapeuták a tábor alapkoncepciójának megfelelően tervezték meg mozgásfejlesztő, kognitív képességeket fejlesztő, kézműves és egyéb terápiás foglalkozásaikat. A gyógypedagógiai lovaglást és lovastornát, valamint a terápiás foglalkozásokat számos vidám, szórakoztató, érdekes szabadidős tevékenység egészítette ki.

A második, meseterápiás tábor július 3-7-ig tartott mozgásukban akadályozott gyermekeknek, mottója: „Egyszer volt...”.

A program célja a gyermekek és a lovak közötti kapcsolat kialakítása, gazdagítása volt. Mivel a hétköznapi rutin során a gyermekek sűrűn egymás után érkeznek a terápiára, kevesebb privát kontaktusra jut idő a terápiás lóval. A táborban erre jutott idő, figyelem és lehetőség. Programunk szerves része volt a mesék világa is, amelyen keresztül megmozgattuk külön-külön és együtt is a gyerekeket.

A harmadik, élményterápiás tábor július 10-14. között az iskolás korosztály számára került megrendezésre, melynek mottója: „**Minden nap más játék.....**” volt.

Célunk az volt, hogy a lehető legváltozatosabb formában, a játékokon keresztül fejlesszük, tanítsuk a hozzánk lovasterápiára járó gyermekeket. A tábor keretében a következő tematikus napok voltak: 1. nap: „Irány a vadnyugat”, 2. nap: Fordított nap (a gyerekek szerepet cserélnek a lovasterapeutákkal, önkéntes segítőkkal), 3. nap: Közlekedési nap, 4. nap: Gyerek-szülő közös nap, 5. nap: Régi magyar játékok napja.

Az utolsó tábor július 17-21. között a tanulásban és értelmileg akadályozott, érzékszervi, mozgásfogyatékossgal és pszichés problémákkal küzdő kamaszok részére szerveztük, mottója: „**A Speciális Olimpia lovas versenyszámai Fóton**” volt. A tábor egyik legfontosabb célja az volt, hogy a hozzánk lovasterápiára járó gyermekeknek - akik közül sokan már haladó lovasok - bemutassuk a Speciális Olimpia lovas versenyszámain, és hogy a lovas foglalkozások keretében elméletben és gyakorlatban is képet kapjanak a számukra „elvben létező” versenyszámokról és versenyzési lehetőségekről.

A táborok nagyon jó hangulatban teltek, a gyerekek élvezték a színes programokat, melyek egyszerre nyújtottak szórakozást és sokféle terápiás segítséget. A szervezők célja az élményterápiás eszközökön keresztül az önbizalom növelése, a mozgástól való félelem enyhítése, a nagy- és finommotorika és a tanuláshoz szükséges képességek fejlesztése volt.

Az MLTSZ munkájáról további információ olvasható a www.lovasterapia.hu weboldalon, illetve ezen az oldalon a tavaly készült filmet lehet megtekinteni:

forrás: http://medicalonline.hu/gyogyitas/cikk/intenziv_komplex_terapias_taborok

Rokkantsági járadék ügyében hozott elvi döntést a Kúria

A rokkantsági járadék megszüntetése tárgyában 2016. január 1-jén folyamatban lévő ügyekben nem alkalmazható a 83/1987. MT-rendelet módosított 3. paragrafusa, amely az ellátás megszüntetésére a társadalombiztosításra vonatkozó jogszabályok megfelelő alkalmazását írja elő – mondta ki ítéletében a Kúria.

A másodfokú társadalombiztosítási szerv helybenhagyta 2016. január 22-én kelt határozatával a 2015. július 28-án kelt elsőfokú határozatot – amelyben az alperes azért szüntette meg a felperes részére 2009. november 1-jétől folyósított rokkantsági járadékot, mert az egészségkárosodása az elsőfokú szakértői bizottság szakvéleménye szerint nem érte el a rokkantsági járadékról szóló 83/1987. MT-rendelet (MTr.) 1. paragrafusának (1) bekezdése által előírt 80 százalékos mértéket – az MTr. 2016. január 1-jétől hatályos 1. paragrafusának (1) bekezdése alapján. A felperes egészségkárosodása az NRSZH másodfokú szakértői bizottsága szerint sem érte el a jogszabályban előírt mértéket.

A munkaügyi bíróság a határozatokat hatályon kívül helyezte. A bíróság a közigazgatási eljárásban és a perben beszerzett orvosszakértői vélemények alapján megállapította, hogy a felperes korábbi, a rokkantsági járadékra való jogosultságát megalapozó betegségeiből az ellátás megszüntetéséig nem gyógyult fel, és azt is, hogy az MTr.-nek az elsőfokú határozat meghozatalakor hatályos rendelkezései – a Kúria korábbi határozataival

(Mfv.III.10.664/2008/5., Mfv.III.11.044/2011/3., Mfv.III.10.676/2014/4.) alátámasztottan – a felperes rokkantsági járadéka megszüntetésére nem adtak lehetőséget.

A jogerős ítélet ellen az alperes élt felülvizsgálati kérelemmel, a Pp. 339/A paragrafusa és az MTr. kormányrendelettel módosított 1. paragrafusának (1) bekezdése és a 3. paragrafusa megsértésére hivatkozva. A Kúria rögzítette, hogy a rokkantsági járadékban részesülő személyek ellátásának az egészségi állapot felülvizsgálata eredményeként történő megszüntetése tárgyában – az MTr. és a Tny. rendelkezései értelmezésével – a felek és a bíróság által is felhívott, valamint további határozatokban (például Mfv.10.452/2014/8, Mfv.10.480/2015/4.) is állást foglalt. Ezekben a határozatokban a Kúria – a felülvizsgálati érveléssel szemben – nem tett különbséget aszerint, hogy az ellátás megszüntetésével érintett személyek a felülvizsgálatkor/megszüntetéskor betöltötték-e a 25 életévüket.

A munkaügyi bíróság a Kúria határozataival egyező jogértelmezés eredményeként jutott arra a következtetésre, hogy a felperes ellátása egészségi állapotjavulás miatt a 2015-ben hatályos jogszabályok alapján nem volt megszüntethető, és helytállóan állapította meg azt is, hogy arra a felperes esetében a másodfokú határozat meghozatalakor hatályos MTr. sem adott lehetőséget. A felülvizsgálati eljárásban felmerült utóbbi vitás kérdés eldöntése szempontjából annak volt jelentősége, hogy az MTr. 2016. január 1-jétől hatályos, módosított 3. paragrafusát – amelyben a jogalkotó a társadalombiztosítási jogszabályok megfelelő alkalmazását már az ellátás megszüntetésére nézve is elrendelte –, a 2016. január 1-jén folyamatban lévő ügyben alkalmazni kellett-e.

Az MTr. 1. paragrafus (1) bekezdése, a 3. §-a és 6. § (1) bekezdése egybevetéséből – helyes értelmezés szerint – az következik, hogy az ellátás megszüntetésével kibővített új 3. paragrafust – a jogalkotó kifejezett rendelkezése hiányában – a 2016. január 1-jén folyamatban lévő ügyekben nem lehetett alkalmazni.

A felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a Kr.-rel bevezetett 3. paragrafus az érintett személyekre a korábbiakhoz képest szigorúbb szabályt tartalmaz. A fentiekől eltérő értelmezés ezért – a Kúria megítélése szerint – ellentétes lenne az alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből származó jogbiztonság és az abból levezetett hátrányos visszamenőleges hatályú jogalkotás és jogértelmezés tilalmával is. A fentiek alapján a Kúria a jogerős ítéletet – a Pp. 275. paragrafus (3) bekezdésének alkalmazásával – hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

A rokkantsági járadék megszüntetése tárgyában 2016. január 1-jén folyamatban lévő ügyekben nem alkalmazható a 83/1987. MT-rendelet módosított 3. paragrafusa, amely az ellátás megszüntetésére a társadalombiztosításra vonatkozó jogszabályok megfelelő alkalmazását írja elő, a jogalkotó ez irányú, kifejezett rendelkezése hiányában [MTr. 1. § (1) bekezdés, 3. §, 6. § (1)-(2) bekezdés].

forrás: http://adozona.hu/tb_jarulekok_nyugdij/Rokkantsagi_jaradek_megszunteteserol_hozott_8OTUPH#rss

Vasalótalpából is készülhet Szent Korona, bizonyította be a sándorfalvi karosszerialakatos

Sándorfalva - Trombitaréz lemezből és régi vasaló talpából is készítette a Szent Korona szerint hű mását a sándorfalvi rokkantnyugdíjas. Szécsi Istvánt évekkel ezelőtt leszázalékolták, azóta felújította a helyi templom első világháborús emléktábláját is.

– Kétszer láttam élőben a Szent Koronát, annak kisugárzása van – Szécsi István Sándorfalván évtizedeken át fényezte az autókat, karosszerialakatos és villanyszerelő is volt. Pár évvel ezelőtt leszázalékolták, azóta forgatja a fejében a Szent Korona másolatának az elkészítését. Persze nem aranyból és drágakövekből, hanem a réz legnemesebb ötvözetéből, ahogy a férfi magyarázza.

Fotó: Török János

Szécsi azt vette a fejébe, hogy elismertetné a flexszel, csiszolással, polírozással trombitarézből készült koronát másolatnak – egyébként kellékei, a jogar és az országalma is hasonlítanak az eredetire.

Házi kiállítás

– Csiszoltam, políroztam – Szécsi István házuk egyik szobáját kiállítóteremnek rendezte be, itt mutatja nekünk is azt a két „garnitúrát”, amit már elkészített. A szobában csak néhány fotel áll, közepén pedig egy vörös bársonyos terítővel leterített asztalon a két korona. A szoba fal melletti polcain hever a jogar, az országalma.

Hokedlin csiszoltam

– Nem műanyag, nem papír – bizonygatja Szécsi, hogy nem gagyi a munka. – Itt ez a vasaló, ennek a talpa rézből van, legalább tízezer forintba került – Szécsi István sorra veszi elő a szerszámos szekrényből azokat az anyagokat, kellékeket, amelyeket a koronák

elkészítéséhez felhasznált. Egy tálból egy halom bizsut önt az ágyra, amelyekből az ékszergyantából öntött darabok gurulnak szét.

Fotó: Török János

– Üvegeket festettem apró ecsetekkel – Szécsi nemcsak flexszel dolgozott, de a festékeket is mutatja, amelyek a szekrényében sorakoznak.

Az is kiderült, hogy Szécsi nagyon régóta forgatja a fejében, hogy elkészíti a Szent Korona mását, egy már évekkal ezelőtt elkészült, de az silányul sikerült, a mostani két műre azonban már büszke a sándorfalvi férfi.

Koronaőrök

– Ópusztaszeren voltam, ott hallgattam a Koronaőrök Egyesülete elnökének előadását – magyarázza Szécsi István, honnan is kapott lendületet a munkája.

Szécsi István korábban is megmutatta a városban, hogy nem csak a karosszériákhoz ért, a közelmúltban a templom hátsó falán lévő első világháborús emléket újíttotta fel. Az idei városnapokon díjat is kapott a Sándorfalva közművelődéséért folytatott tevékenységéért.

forrás:

http://www.delmagyar.hu/szeged_hirek/vasalotalpbol_is_keszulhet_szent_korona_bizonyította_be_a_sandorfalvi_karosszerialakatos/2528152/?utm_source=hirkereso&utm_medium=feed&utm_campaign=hirkereso

VIDEÓ HÍREK, TUDÓSÍTÁSOK

www.meosz.hu

Videóink rovatában